

PROPOSITIONES THEOLOGICÆ

Ex TRACTATIBUS

De Gratia Divina, & Sacramentis in genere
DISPUTATIONI PROPOSITÆ,

QUAS AUTHORITATE, & APPROBATIONE

REVERENDISSIMI DOMINI
SCHOLÆ EPISCOPALIS

DIRECTORIS,

Ex PRÆLECTIONIBUS
REVERENDISSIMORUM DOMINORUM

ANTONII JEDLICKA,

Cathedralis Ecclesiæ Magno-Varadinensis Canonici
Theologi, SS. Theologiæ Magistri, Seminarii Magno-Varadinensis B. M. V.
Elisabeth Visitantis Rectoris, & SS. Theologiæ Professoris Ordinarii.

ALEXII BIMBO,

Cathedralis Ecclesiæ Magno-Varadinensis Canonici,
in Seminario B. M. V. Elisabeth Visitantis Professoris Ordinarii.

Propugnabunt

Magno-Varadini die 30. Martii Annō 1762.

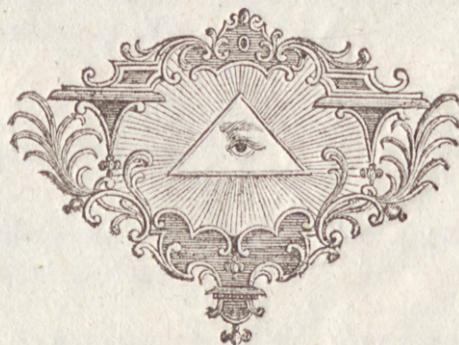
Reverendi, Excellentes, ac Doctissimi Domini

IGNATIUS JÓSA,

Seminarii B. M. V. Elisabeth Visitantis Alumnus, SS. Theologiæ in quartum
Annum Auditor.

LADISLAUS ZAFFIRY,

Seminarii B. M. V. Elisabeth Visitantis Alumnus, SS. Theologiæ in secundum
Annum Auditor.

MAGNO-VARADINI,

Impressum apud Josephum Wolf, Typographum Episcopalem.

ПРОПРИОНЕ

ПЕДОДОГИЧ

СЕКРЕТАРИЯ

ДЕ ГЕНЕРАЛНОГО СУДОВОГО УЧЕБНИКА

ПРИ АДАМСКОЙ АКАДЕМИИ

СЕЧЕНИИ ПОСЛЕДНЯЯ

МАРГАРАТІЯ
ІМІДЖІВА

PROPOSITIONES

De necessitate Gratiae Actualis.

I.

Atemur per peccatum primi hominis ita inclinatam, & attenuatam esse arbitrii libertatem, ut sine gratia interiori illustrationis, & inspirationis DEUS etiam ut Author naturae diligi non possit amore perfecto, tum effectivo, tum affectivo.

II.

Licet sine speciali auxilio Gratiae DEUM posse amari amore faltem imperfecto, & inchoato non repugnet.

III.

Quamvis homo in statu naturae integræ potuisset omnia legis naturalis præcepta quantum ad substantiam operis observare sine peculiari Gratiae Divinæ adjutorio; nequit tamen in statu naturae lapsæ.

IV.

Idem asserimus de peccatis Venialibus, quæ tametsi Justus ordinaria instructus Gratia omnia vitare possit ad breve faltem tempus; id tamen minimè præstabit toto vitæ suæ tempore sine singulari DEI privilegio.

V.

Quô non adjutus licet leviores quasdam tentationes superare valeat, non tamen graviores.

VI.

Quemadmodum peccatori viribus naturae à peccatis resurgere impossibile est; ita nequit justus in accepta justitia sine speciali Gratia, à habituali, & aliis ordinariis auxiliis distincta, usque ad finem vitæ perseverare.

VII.

Per Gratiam sufficientem eam intelligimus, quæ relatè ad præsentes subiecti circumstantias expeditam confert voluntati ad opus bonum potentiam, tribuitque vires, ad oppositam concupiscentiam superandam sufficientes.

VIII.

Datur in præsenti statu Gratia purè sufficiens, quæ voluntatem perfectè completam reddit ad salutarem operationem eliciendam; tametsi voluntas reip̄la sub tali auxilio non sit salutariter operatura; quia non vult.

IX.

Confertur gratia verè sufficiens omnibus Justis urgente præcepto, quâ adjuti præsentem concupiscentiam frænare, superare tentationes, & mandata hic, & nunc observare possint.

X.

Ipsis quoque peccatoribus fidelibus non deest Gratia, quâ à peccatis resipiscant, & ad frugem convertantur.

XI.

Habent Gratias sufficientes etiam infideles, quibus mediatè faltem, & fidem, & salutem obtinere possint

XII.

Nec carent Gratia sufficienti obdurati, & excæcati; quin imò infantibus in utero Matrum sine Baptismo decedentibus Providus DEUS sufficientia salutis media præparavit.

PRO-

PROPOSITIONES

De Sacramentis in genere.

I. **L**icet motiva plura in quadruplici statu quō genus humanum considerari potest, Innocentiæ nempe, Legis naturæ, scriptæ, & Evangelicæ evincent, consentaneum fuisse institui Sacra menta; defacto nihilominus nulla in statu naturæ innocentis extitère.

II.

Status Legis naturæ, & scriptæ suis provisi fuere contra peccata, tam originale, quam actualia remediis: Status verò Legis Evangelicæ vera, proprie dicta à Christo Domino instituta septem habet Sacra menta.

III.

Quæ omnia contra, ac sentiant Anabaptistæ, Sociniani, Calvinistæ, & Lutherani, iis, qui nullum ponunt obicem, gratiam ex opere operato conferunt.

IV.

In qua gratia conferenda verisimilius Sacra menta non sunt causa physica, sed moralis duntaxat. Ex quibus

V.

Discrimen inter veteris, & novæ Legis Sacra menta est; quod vetera nullam vim, & efficaciam habuerint ad gratiam ex opere operato, sed ex opere operantis conferendam. Quare

VI.

Neque circumcisio conferebat præ reliquis Sacrificiis, & Sacra mentis gratiam ex opere operato; neque instituta est in remedium peccati originalis.

VII.

Gratia verò, quam Sacra menta novæ Legis ex opere operato conferunt, ex Fide: est aliquid internum, formale, inhærens, distinctum ab actu fluente, ac transitorio. Et

VIII.

Quamvis Sacra menta vivorum ad secundam, mortuorum verò ad primam causandam gratiam instituta sint; hæc tamen secundam, illa primam per accidens conferre possunt.

IX.

Præter inhærentem illam sanctificantem gratiam, aliam peculiarem, quæ Sacramentalis dicitur, singula novæ Legis Sacra menta causant gratiam.

X.

Quam verisimilius statuimus non esse habitum distinctum à gratia sanctificantem, sed jus duntaxat aliquod, ad obtinenda, cùm opus est, auxilia gratiæ, necessaria ad proprios unius cujusquæ Sacra menti effectus consequendos, eidem superaddere.

XI.

Gratia verò in Sacra mentis pro æqualitate, vel inæqualitate dispositio nis in suscipientibus æqualis, vel inæqualis est.

XII.

Fide certum est, præter gratiam, in tribus Sacra mentis Baptismo, confirmatione, & ordine imprimi characterem, unde ea iterari non possunt.

Tertio loco cuique defertur potestas opponendi.

